Rejsen mod håb

En fælles fortælling om Omids rejse fra krigen i Afghanistan til freden i Danmark.
Fortalt af uledsagede drenge fra Afghanistan i gruppebehandling i Oasis.

Rejsen mod håb

En fælles fortælling om Omids rejse fra krigen i Afghanistan til freden i Danmark.

Tekst: *Fortalt og skrevet i fællesskab af unge uledsagede drnge fra Aghanistan i narrativt og kreativt gruppebehandlingsforløb i Oasis – Behandling og rådgivning for flygtninge.*
Graffiti og billeder: *Tegnet undervejs af drengene.*
Redaktion og behandlingskoncept: *Produceret i perioden april-juni 2012 i Oasis - Behandling og rådgivning for flygtninge, i et samarbejdsprojekt mellem Rudersdal Kommune og Oasis ved:*
Psykolog Anne Stærk, mail@annestaerk.dk
Psykomotorisk terapeut Carsten Jürgensen, Oasis, carsten@oasis-rehab.dk
Socialrådgiver og kommunikationsmedarbejder Tanja Weiss, Oasis, tanja@oasis-rehab.dk

Rejsen mod håb

En fælles fortælling om Omids rejse fra krigen i Afghanistan til freden i Danmark.

Skrevet af uledsagede mindreårige drenge fra Afghanistan i gruppebehandling i Oasis

Navnet Omid betyder håb. Han kommer fra Kabul i Afghanistan og bor i et hus omgivet af fire tykke mure med en gårdhave inden i. Et typisk middelklassehus med et par værelser og jord i haven til at dyrke køkkenhave i.
Han har en storebror på 23 år og en lillesøster, Zahra, på 13 år. Selv er han 16 år. Omids familie tilhører det etniske mindretal Hazara, som udgør en tredjedel af den afghanske befolkning.
Hans dag begynder kl. 6, hvor han står op og går i skole. Storebroren er færdig med sin uddannelse og arbejder som kok i en restaurant. Zahra går også i skole.
Faren i familien er død i krigen. Han var uddannet lærer og blev derfor slået ihjel af Taliban, da uddannede mennesker opfattes som vantro. Storebroren skal passe sine søskende og tjene penge til familien. Moren går ikke på arbejde, som det nu er tradition i Afghanistan. Hun passer hjemmet og laver mad. Familien ejer selv huset.

Storebroren, som er en godtroende og lidt naiv fyr, har overværet narkohandel på restauranten. Hans arbejdsgiver bliver bange for, at han vil komme til at tale over sig og fyrer ham. Det betyder økonomisk krise i familien. Alt kommer til at handle om at tjene penge. Omid prøver at passe sin skole, men skal samtidig sørge for, at familien får penge. Derfor samler han flasker og dåser på vej hjem fra skole. Moren tager hjem i andre folks hjem for at vaske tøj for dem. Det er flovt, at ens mor er nødt til arbejde uden for hjemmet. Der bliver set ned på kvinder, der arbejder uden for hjemmet.

Omid har mistet lysten til at gå i skole, fordi han er så ked af det og meget optaget af at tjene penge. Han er hele tiden sulten, fordi der ikke er nok mad. Han bliver sløv, svimmel og rystende svag. Han mister næsten lysten til livet.

Det er meget svært i Afghanistan i dag at tjene penge på en god måde, og derfor bliver mange tvunget til at gøre noget forkert for at få noget at leve af. Selv gode og veluddannede kan blive tvunget. Fx. kan man blive tvunget til at vælge at blive selvmordsbomber for at skaffe penge til sin familie. Kvinder må slet ikke arbejde, og derfor afhænger alt af mændene og drengene. Omid bliver nødt til at gå ud af skolen for at hjælpe til med at tjene penge, og både Omid og hans storebror er tvunget af omstændighederne til at vælge en alternativ indtægtskilde. De føler, at de bliver nødt til at gå den forkerte vej.

Tvunget til flugt
Brødrene beslutter at kontakte Taliban for at blive selvmordsbombere. De går sammen hen til selvmordsagenterne og bliver stillet over for dilemmaet, at én af dem skal gennemføre selvmordsangrebet. De får udbetalt halvdelen af pengene på forskud.
De vælger Omid som selvmordsbomber. Men han kan ikke holde tanken ud om at slå andre uskyldige ihjel, så han går hjem og fortæller om planerne og siger til sin familie:
“Alles liv er i fare!”
Planen er, at aktionen skal gennemføres om to dage, men intet sker, fordi Omid har fortrudt. Taliban er bange for, at Omid og hans bror vil afsløre dem, fordi aktionen ikke bliver udført. Agenterne kommer brasende hjem til moren og søsteren og gennemsøger huset efter Omid. De finder ham

ikke, men i stedet overfalder de storebroren og gennembanker ham. Taliban vil have, at han siger, hvor Omid er, men det vil han ikke. Til sidst dør han af slagene.
Omid vender tilbage efter et par dage og hører, hvad der er sket. Familien beslutter, at Omid og Zahra skal flygte til Iran, fordi de frygter, at agenterne vil komme tilbage efter dem.
De risikerer, at Taliban vil forfølge dem pga. deres viden og vil slå dem ihjel som advarsel over for andre.
Mor bliver tilbage og passer på huset. Det bekymrer Omid og Zahra, men de er nødt til at flygte.

I menneskehandlernes hænder
Familien skal finde en, der kan smugle dem til Iran. Man kan ikke komme over grænsen alene. Man skal betale nogen for at komme med over grænsen.
Omid skal kende nogen for at få hjælp. Han har ingen mobiltelefon. Men der findes et sted, hvor man kan henvende sig. De aftaler en pris på forhånd. Han betaler i første omgang for at komme til Grækenland med de penge familien har fået fra Taliban. Alle, der flygter, tænker kun på at komme til Grækenland. De ved intet andet om Europa. Omid går sammen med menneskesmugleren hen til en butik, hvor de arbejder med penge. Han giver mellemmanden resten af pengene. Han får en kode, så han senere kan få pengene igen.

Omid og Zahra bliver hentet om aftenen ved solnedgang kl. 19 og bliver kørt i bil. De kører fra Kabul i smuglernes bil i 24 timer til byen Herat. Normalt tager det 16 timer, men nu tager det længere tid, fordi de er nødt til at køre langsommere, fordi broerne er sprængt i luften af Taliban. Derfor kører de ned i de tørlagte flodlejer og må tage omveje, hvor der er for meget vand. Fra Heratprovinsen er der ca. 90 km til grænsen til Iran. De er nødt til at gå gennem bjergene for ikke at blive set.
De går samlet i en gruppe på 20-25 personer over grænsen, som om de var to familier. De har fået at vide, at de skal være klædt i mørkt tøj og ikke må ryge, for at de er mindst muligt synlige. De skal skjule sig for soldaterne, så de ikke skyder efter dem: Soldaterne tror, at de er nogen, der handler med hash. Og soldaterne spørger ikke, før de skyder.
Derfor er Omid og Zahra meget bange. Der er mange, der dør på vejen.

Det eneste de tænker på er: "*Hvornår bliver jeg skudt, hvornår bliver jeg dræbt?" Vi kan ikke se soldaterne, men de kan se os*". Omid tænker kun på at nå frem og overleve. Han har mange svære følelser, fordi han har mistet sin bror og han er også bange for at miste sin søster.
"*Måske er agenterne stadig efter os,*" tænker han og frygter hele tiden, at Zahra er i fare.

Når man er i menneskesmuglernes hænder bærer de hele ens skæbne. Når man kommer til et aftalt punkt, så overgives man til en ny smugler. Alle har deres territorier. Man kan blive solgt og få at vide, at man er deres ejendom og skal købes fri. Smuglingsvejen er meget besværlig. Smuglerne kan handle med deres "slaver" og sælge dem videre uden "slavernes" viden. Man møder ikke altid sin menneskehandler.

Kælderen i Iran
Efter de har krydset grænsen til Iran, bliver de samlet op af nogle biler, som er blevet kontaktet af de andre smuglere, som har sendt besked og tjekket, at vejen er sikker.
Det er kassevogne med hulrum, hvor der er plads til mennesker nede i rummet. Gulvet dækkes af græs eller noget andet let, så de ikke bliver mast, men så politiet tror, at bilen bruges til landbrug. Små grupper på 8 mennesker går sammen og lægges i hulrummet. Opdelingen i små grupper gør, at

man kan redde dele af den store gruppe, hvis nogen tages af politiet. Man vælger også små kassevogne for ikke at vække opmærksomhed og for at kunne køre hurtigere.
Omid og søsteren bliver hentet i Mashahd og kører i bil til Teheran, hvor de bliver sat af ved et hus. De ved ikke, hvor længe de skal bo der – menneskesmuglerne lyver omkring tiden. De bor i kælderen. Naboerne ved godt, hvad der foregår, men enten er de i familie med smuglerne eller får penge for ikke at sige noget. Omid og Zahra får mad og bad og det mest nødvendige, mens de venter de på, hvordan de skal komme videre til Tyrkiet.
De har det ikke så godt. Tænker hele tiden på, hvordan de kommer videre. De må ikke komme ud af deres værelse. Der bor mange på værelset – både fra Pakistan, Indien og Afghanistan. Zahra er bange, men Omid er altid sammen med hende og passer på hende. De er illegale og har ikke noget pas, så de kan ikke komme ud af huset. De får heller ikke lov af menneskesmugleren. De skal være helt stille.
En dag kommer en af smuglerne og peger nogle i gruppen ud:

”Dig, dig, og dig – I skal være klar. Om en time kommer vi og henter jer”.

Så bliver de kørt til Urumiya, en by ved grænsen til Tyrkiet. De kører seks timer i bil. Ved grænsen tager menneskesmuglerne alt af værdi fra dem og siger, at de vil få det tilbage, når de er kommet over grænsen. Men det gør de ikke. De har intet af personlig værdi med sig, end ikke et billede af deres familie.
De bliver tre dage i byen, mens menneskesmuglerne tjekker, hvor mange soldater, der er ved grænsen. Nogle menneskesmuglere har lavet forhåndsaftaler med soldaterne, så de slipper over grænsen, når de er på vagt, men det kan ikke lade sig gøre i Europa, fordi soldaterne dér ikke tager imod bestikkelse.
Nu er Omid og Zahra er meget, meget bange. De skal til Tyrkiet og kan ikke forstå deres sprog. Modsat i Iran, hvor man taler persisk, som lyder som dari. Zahra græder hele tiden og spørger:
”Hvad skal der ske i Tyrkiet? Hvordan skal vi klare os? Vi har ingen mobil og kan ikke få hjælp af nogen…”
Unge drenge i Afghanistan bliver hurtigt voksne. Når de er 15-16 år opfattes de som voksne – som 22-årige i Danmark. De fleste starter med at arbejde, når de er 7 år. Derfor er Omid stærk og kan klare presset. Omid er mest optaget af, om Zahra kan klare det. Hun er hans største problem. Zahra ved ikke så meget om, at det er en farligt. Hun græder mest, fordi hun er ked af at have forladt sit hjemland, sin mor, og over at broren er død.

Angst i Tyrkiet
Blandt flygtningene går der mange historier om de farer, der er i Tyrkiet. Udover ulve, er det især Kurderne man har grund til at frygte: De lever i bjergene mellem Tyrkiet og Iran. De venter om natten på flygtningene og hvis de fanger nogen, så kræver de løsepenge af familien og truer med at skære hovedet af gidslet og sende det til familien, hvis familien ikke betaler. De slår og truer dem til at afsløre deres identitet. Giver man ikke efter for deres afpresning, trækker de neglene af én eller klipper fingrene eller ørerne af. Bruger deres kroppe som cigaretaskebæger. De andre, som bor i værelset fortæller Omid, men ikke Zahra, om Kurderne.
Kvinder og mænd snakker sammen – hver for sig. Omid vil beskytte Zahra og siger ikke noget om det, han hører. Selvom han er meget bange, er det ikke muligt at rejse tilbage. Han har ikke noget valg.
Omid og Zahra er stadig i Urumiya tæt ved grænsen til Tyrkiet. Kl. 1 en nat kommer der en kassevogn til 6 personer. Omid og Zahra er blandt de 6 personer, der skal med. De får at vide, at de skal køre til grænsen og så skal de gå en time til Tyrkiet. Der er samlet rigtig mange mennesker ved

Dangress

Gun

bulit

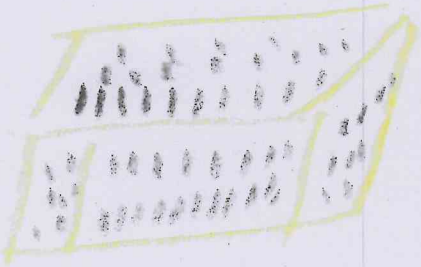

Mind

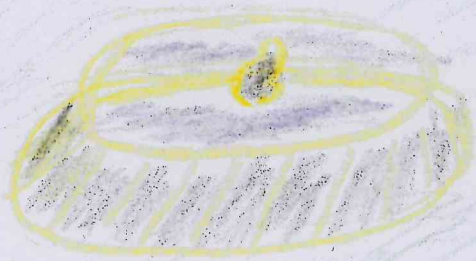

grænsen, flere hundrede. Det skyldes, at der er mange menneskesmuglere, der ved, hvornår det er godt at gå over grænsen. Ved ankomsten til den tyrkiske side af grænsen er der stadig rigtig mange mennesker. Der er kun en times gang til den lille landsby, men der er også politi – og pludselig kommer 50 politimænd på hest. Alle bliver bange og løber. Menneskemængden spredes i alle retninger. Omid løber i en gruppe på ca. 25 personer. På et tidspunkt er der nogle politifolk tæt på dem, men de jagter en anden gruppe. Der bliver fanget flere hundrede mennesker den nat. Omid og Zahra løber med gruppen. Der er en menneskesmugler med i gruppen, derfor kan de finde vej. Der er politifolk med hunde og lygter bag dem, så de skal hele tiden løbe. Mange kvinder kaster op. Zahra kaster op undervejs, fordi hun er træt og bange. Nogen hjælper hende, men de fleste tænker kun på sig selv. Det er mørkt. Ingen mad og drikke. Efter 8 timer når de frem til den lille landsby – de har gået en omvej i bjergene for at slippe for politiet. De overnatter i en stald – sammen med køerne.

Dagen efter bliver de hentet og kørt til Wan. De bliver der i tre dage og får et bad og rent tøj. De skal se ordentlige ud, fordi de skal køre med en almindelig offentlig bus til Ankara. Her fra tager de direkte videre med en anden bus til Istanbul. De bor igen i et hemmeligt hus, hvor der igen er mange andre, der venter. Mange venter tre måneder eller seks måneder, fordi vind, vejr og politikontroller skal gå op i en højere enhed, før det er sikkert at sejle fra kystbyen Izmir til Grækenland. Mange begår selvmord, fordi de ikke kan holde ventetiden ud. De finder dem hængt i køkkenet om morgenen.

”Næste gang er det jer,” siger menneskesmuglerne efter at have hentet otte personer.
De otte personer bliver fanget. Derfor bliver Omid og Zahra hurtigt samlet sammen med 10 andre personer. Det er farligt og svært at komme til Izmir. De kører i otte timer i bunden af en varevogn uden sæder i, så de ikke kan ses ude fra. Bilen er beregnet til otte personer, men de er 25. Der lugter af tis, opkast og angst. Man skal sidde helt stille og må tisse i en flaske – hvis man har en. Kvinderne besvimer, fordi der er varmt og de kan ikke komme til at tisse.
Omid sidder i det varme, vamle mørke og tænker på, hvorfor han er endt her:
”*Hvis bare der ikke var problemer i mit land, kunne jeg være hjemme hos min familie, men jeg har ikke noget valg*.”
Han tænker også, at han er nødt til at være stærk: ”*Jeg skal klare det*”.
Tiden står nærmest stille og kun fordi andre i vognen har prøvet turen før, får han en fornemmelse af, hvor lang tid den vil tage.

Sent om natten når de endelig frem til Izmir. De bliver sat af i en skov uden for byen. Det er helt mørkt. Menneskesmugleren kører igen og siger han kommer tilbage om en time. De venter i tre. Skoven ligger i gåafstand til stranden, hvor bådene kommer ind. Båden de skal med, er en glasfiberbåd med en lille anhængsmotor og beregnet til fire personer. De er 25.
De bliver gennet ned til båden og presset tæt sammen. Dem, der har penge, får tilbudt en redningsvest til overpris. Omid har ikke råd, men kan til gengæld svømme. Det kan Zahra ikke – afghanske piger må ikke bade offentligt, så hun har aldrig lært det. Zahra er meget bange.

En af flygtningene bliver peget ud til at styre båden – han kommer gratis med. Han er pakistaner og har erfaring med at sejle. Men han kan ikke læse et søkort. Han får besked om at sejle efter et lys i det fjerne og hugge båden op, når de kommer i land. Så kan havnekontrollen i Grækenland ikke sende dem tilbage med det samme. Tre mænd udstyres med tre store knive og så tøffer båden af sted med sin last af kvinder, børn og store drenge.

I starten er havet stille. Længere ude blæser det op og båden vælter op og ned i de høje bølger. Mange har aldrig prøvet før at være i en båd eller nogensinde været på havet. De råber, græder og beder til Allah. Andre sidder stille og læser i koranen. Mange kaster op eller besvimer. Omid er bange og beder til Gud. Det hjælper. De kan ikke slet se noget lys i det fjerne. Alt er sort.

Mellemstation Røde Kors

Båden lægger endelig til ved øen Samos. Politiet fra militærets kontrolposter får ret hurtigt øje på dem, og forsøger at stoppe dem. Men Omid og Zahra bliver bange for, at de vil blive sendt tilbage til Tyrkiet og forsøger at løbe væk, ind i landet. Ret hurtigt bliver de indhentet af politiet, og sendt til et asylcenter. Her er ligesom i et fængsel med pigtråd rundt om hele lejren. Når man kommer ind i centeret, bliver alle ejendele taget fra én. Ingenting må man have med ind, men de får en seng at sove i og mad hver dag. De mødes og kan være sammen om dagen, men om natten sover de hver for sig, fordi mænd og kvinder skal være adskilte i centeret. Nogle gange er der så varmt om natten, at de må ligge ude på gangen eller andre steder, for at kunne holde det ud. Men alt i alt føler de sig sikre og trygge i centeret, især fordi det er et Røde Kors Center, og det er Røde kors der har ansvaret her.

En tolk spørger Omid, hvor de er på vej hen, og hvad deres mål er. De får at vide, at de kan søge asyl i Grækenland, men Omid har hørt, at i de Skandinaviske lande, er der menneskerettigheder, og mennesker bliver behandlet bedre. Politiet fortæller, gennem tolken, at Afghanere har hjulpet Grækenlands fjender, nemlig tyrkerne, men på trods af det, vil deres asylsag blive behandlet ordentligt i Grækenland. På en måde, bliver Omid glad for dette tilbud, men han husker, at andre har fortalt ham, at det at bo og leve i Grækenland ligner det at bo i Afghanistan. Så han takker for tilbuddet, men beslutter sig for at drage videre. Han føler sig urolig og i tvivl, ved jo ikke hvad rejsen fremover vil bringe, men beslutter sig alligevel for at drage videre. Så selvom politiet tvinger dem til at afgive deres fingeraftryk, rejser de videre, for at finde asyl i et andet land.

”Paradisparken”

Efter cirka en måned i centeret, giver myndighederne dem en slags opholdstilladelse, som varer en måned. Når den måned er gået, skal de være ude af landet. Ude af asylcenteret er de klar over, at de skal til Athen, og skaffer sig hurtigt nogle penge til færgebilletter væk fra Samos. De sejler fra ø til ø, hvor mennesker står af og på, og kommer til sidst til fastlandet. Der, hvor færgen kommer ind, går der en bus til et særligt område, en stor park, hvor Afghanere og Iranere samles. Her går de rundt og møder andre i samme situation som dem, og som ved noget om, hvordan man klarer sig herfra. De tænker ikke på et bestemt land nu, men bare på at komme til et sted, hvor de kan få ophold og asyl.

I to måneder er de i Athen og forsøger at finde en vej videre. Lige i første omgang, da de stod af færgen, troede Omid, at han var kommet i paradis, men efterhånden som han lærer parken bedre at kende, bliver det mere og mere ubehageligt. De sover de første fire nætter i parken. Der er ikke rigtigt sikkert eller trygt mere. Der er både berusede og syge mennesker. Omid føler ansvar for sin søster i forhold til de personer med en dårlig tankegang og dårlige hensigter. Nogle gange overnatter de i nogle lejligheder, som andre skaffer dem plads i, men de er ofte så ubehagelige og urimelige i pris, at det faktisk ikke kan fungere. Det koster 3 euro at overnatte i et beskidt værelse sammen med 10-15 andre personer, 3 euro at tage et bad og 3 euro at få et måltid mad. Til sidst finder de et sted udendørs, på en slags terrasse, uden for en kirke. Her finder de nogenlunde fred, og de får også mad fra kirken, hvilket Omid er glad for, så de kan spare pengene til den videre rejse. Her på terrassen ligger Omid ofte og mindes den gode tid i Afghanistan, sammen med deres mor.

I Miss you alot Mother, Father I see in everywhere

When I see every woman with their childeren that they

are going to picnic or for playing I miss you

Hate you Afganistan Taliban

why I born in Afganistan ???

Why I don't live with My mother or say godnight

for me in night????????? Tell God

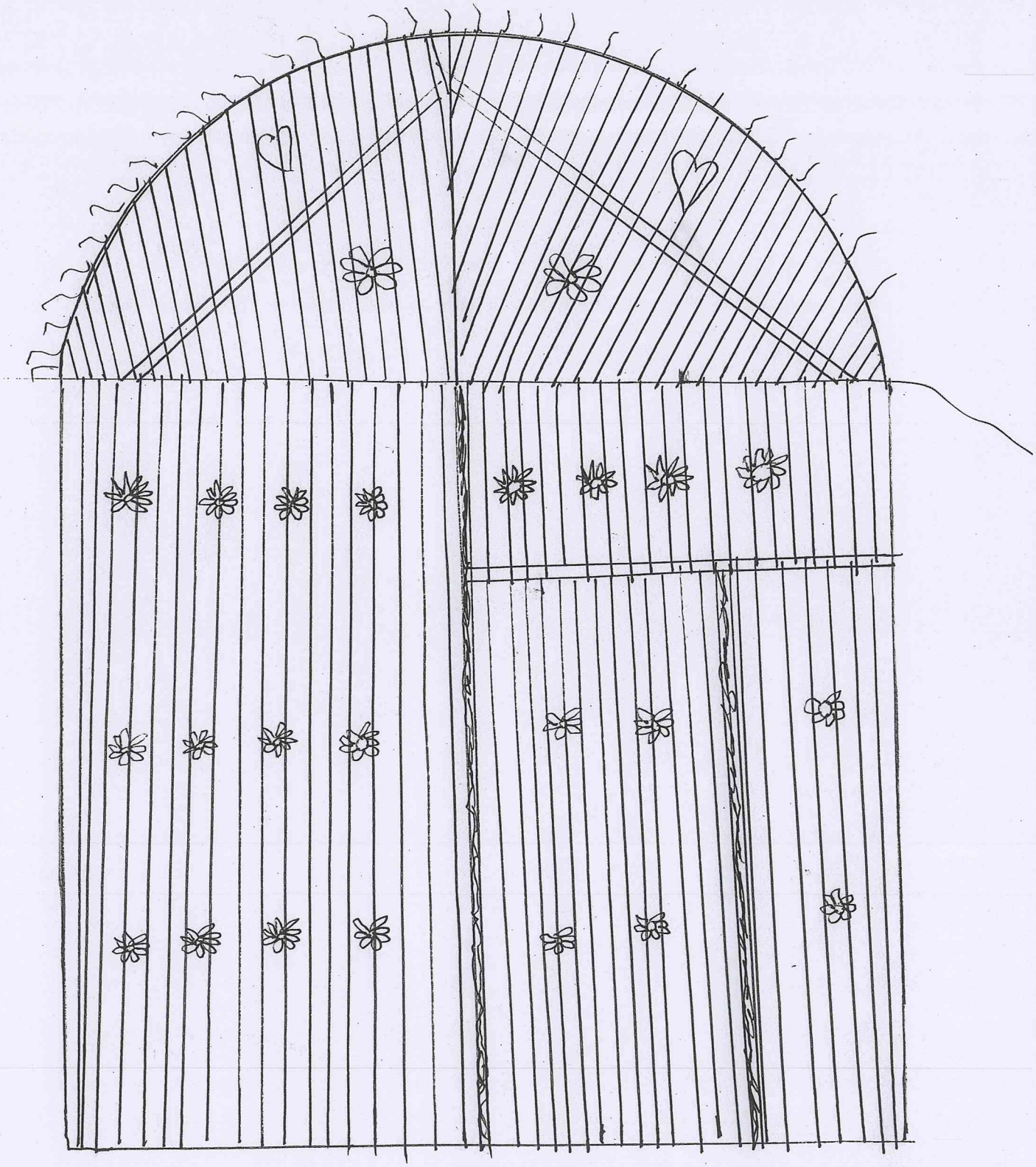

Ad snoede veje gennem Europa
Deres penge er stadig i Afghanistan hos manden, der handler med penge og de sover nu i parker og rundt omkring, hvor de kan komme til det. Deres opholdstilladelse er udløbet. Men det lykkes endelig Omid at få kontakt til en menneskesmugler, der kontakter ham, der oprindeligt hjalp dem af sted det første stykke. Det bliver aftalt mellem de to at formidle penge gennem en mellemmand, så Omid og Zahra kan sendes videre fra Athen. De får også selv lidt penge.

Først bliver de sendt med en lastbil fra Grækenland til en grænseby i Italien. Lastbilen sætter dem af et sted lidt borte fra en togstation, hvor de selv skal købe billetter til Rom. De har ikke noget pas, så derfor kan de ikke komme med fly. Fra Rom finder de et tog, der bringer dem til Milano. Hvis man tager direkte tog på de store strækninger, bliver de tjekket for pas, derfor skal de gøre det på denne lidt besværlige måde. Fra Milano kommer de videre til Frankrig, hvor de skal gøre ophold igen, inden de kører videre til Paris. Så går turen med bus fra Paris til Hamburg i Tyskland. Med tog gennem Nordtyskland og via Flensborg kommer de til Padborg, hvor de bliver taget af det danske politi, da de skifter fra tysk til dansk tog.

Ventetid i Danmark
Det danske politi kropsvisiterer dem begge og tjekker alle deres lommer. De forhøres om deres rute. Politiet er venlige og sender dem på hotel. De er så vant til at sove på gulvet, at de slet ikke kan finde ud af at sove i en rigtig seng, så de lægger sig på gulvet, som de plejer. Dagen efter bliver de kørt til Sandholmlejren, men her skal de kun være et par timer, mens de afgiver fingeraftryk. Det er vigtigt, fordi det betyder, at man søger om asyl i Danmark. Der er en tolk i Sandholm og Omid får forklaret gennem tolken, at de skal til Sjælsmark, hvor der er et særligt sted for børn.

Omid forestiller sig, at der er børn fra alle lande, men da de ankommer, viser det sig, at der næsten kun er børn fra Afghanistan. Nogle enkelte fra Somalia og nogle andre lande, men ikke fra Amerika, Tyskland eller England, som Omid havde forestillet sig. Først bliver Omid rigtig bange, fordi der er så mange børn fra Afghanistan, kurdere og arabere, så Omid føler han skal passe ekstra meget på sin søster. Samtidig er det rart at møde andre børn fra Afghanistan, så selvom alle er bange og usikre, er der også ind imellem en god stemning. Der bliver arrangeret udflugter og der er også nogle få piger, så Zahra får også nogen at tale med.
Alle er meget nervøse for asylinterviewet. De har ikke prøvet at tale med dansk politi før, og ved ikke hvordan de skal gøre. Politiet stiller mange spørgsmål og man skal huske alt. Omid er bange for, at han ikke kan huske det hele. Interviewet tager mellem 2 og 10 timer. Omid snakker med de andre drenge om, hvad man skal sige og ikke skal sige. Fx skal man ikke sige, at man har fået taget fingeraftryk i Grækenland.
Alle er bange og har mange tanker om, hvorvidt de får opholdstilladelse eller ej. Omid ved ikke, hvad asyl er. Han ved bare, at han gerne vil blive i Danmark.
De andre på Sjælsmark hjælper Omid, fordi han har sin søster med. De fleste ønsker egentlig bare at være alene – det er nemmere. Så de er ikke misundelige på Omid.

Omid og Zahra kommer til det første interview på samme tid, men ikke sammen. Omid og Zahra lyver ikke. De har alvorlige problemer og fortæller, hvordan det hele hænger sammen med flugten. De er meget, meget nervøse.
Til det første interview fortæller Omid sin historie. Politiet stiller ikke så mange spørgsmål. Han skal bare fortælle. Det varer fire timer. Omids søster er til interview i 3 timer. Bagefter roder det hele rundt i hovedet, men alligevel føler de mere lettelse end før interviewet.

Mange Afghanske drenge ved ikke, hvor gamle de er, fordi man ikke registrerer fødsler så præcist i Afghanistan. Det er derfor svært for dem, når politiet spørger, hvor gamle de er. Politiet tror på nogle, men ikke på alle. Og så bliver de alderstestet. Zahra og Omid slipper for alderstesten.

Fase 2
Endelig kommer det længe ventede brev med beskeden om, at de er i fase 2: Politiet har accepteret deres historie, så de bliver ikke sendt tilbage til Grækenland, men deres asylsag bliver behandlet i Danmark. De skal vente, men ved ikke hvor længe. Det bliver til 2 måneder. Det er svært ikke at blive misundelig på dem, som kommer til 2. interview før én selv, selvom de kom til Danmark efter en selv..

I Sjælsmarkcentret spiller de bold og leger og snakker med personalet. De får en voksen repræsentant, fordi de er kommet alene til Danmark uden forældre. Repræsentanten følger dem til interviewet og skal sikre, at de bliver behandlet godt.
I starten er det svært at stole på nogen, men lidt efter lidt vokser tilliden til de andre i lejren. Det er svært at stole på personalet. Det tager tid, før man ”lander” rigtigt, fordi man møder hele tiden nye mennesker. De får tildelt en kontaktperson og stille og roligt begynder de at stole på og åbne sig for kontaktpersonen.

Til det andet interview stiller politiet mange spørgsmål. De stiller dem ikke i kronologisk rækkefølge, men fra forskellige steder i historien. De tjekker om Omids historie er rigtig.
Man får ikke opholdstilladelse efter første samtale, men bare at vide om sagen bliver behandlet som en asylsag. Efter anden samtale får man svar på, om man kan få opholdstilladelse eller ej. Omid er meget bekymret, fordi dette interview er afgørende for opholdstilladelsen. Han ved ikke, om han får en ekstra chance, hvis han ikke får opholdstilladelse. Der løber mange rygter blandt andre drenge, der har været til interview, blandt andet at interviewet er meget omfattende. Omids interview ender med at tage 5 timer og søsterens 3.

Glædens dag
Efter tre lange uger får de endelig svar. De har fået opholdstilladelse. Det er en glædens dag. Omid kan slet ikke fatte, hvor glad han er. Han glemmer aldrig den glæde. En ubeskrivelig glæde. Som at blive fri fra fængsel. Omid løber to glade gange rundt om Gribskov-centret.

Omid og Zahra får at vide, at de skal være en måned mere i asylcenteret og derefter skal de til en kommune, som Udlændingeservice har bestemt. Omid og søsteren ender med at komme til Rudersdal Kommune. De ved ikke, hvad en kommune er - kender ingen i Rudersdal.
Omid bliver efterhånden oplyst af deres kontaktperson og af venner, der har fået asyl. Men mange spørgsmål svirrer rundt i hovedet: *Hvad med mad, hvad med penge og…?* De får en masse oplysninger om livet efter opholdstilladelsen.

Børnehjemmet
Omid og Zahra skal bo på et børnehjem i Rudersdal Kommune, fordi de er under 18 år. De får hver deres værelse. Drenge og piger bor sammen, men de har deres eget værelse. De havde håbet på, at de havde fået deres eget sted, hvor de kunne lave deres egen mad. De kan ikke altid spise den danske mad, som kokken på døgninstitutionen, laver.

Da de bliver indkvarteret på institutionen, har de dobbelte følelser: Rigtig glade for, at de er kommet et sikkert sted, men på den anden side er de også triste, fordi de er alene og savner deres mor. De har slet ingen kontakt med hende. Og mor kan aldrig glemmes. De har ikke haft kontakt med hende, siden de forlod Afghanistan. Moren har ikke telefon. De er bekymrede. På asylcenteret har de via Dansk Røde Kors brugt eftersøgningen til at søge efter deres mor. De gjorde de allerede efter det andet interview, hvor politiet spurgte til deres forældre. Politiet er ikke interesseret i forældrenes problemer i Afghanistan, de er kun interesserede i de unges egen historie. Omid og Zahra har intet nyt hørt om deres mor. I Rudersdal kommune bliver der fulgt op på eftersøgningen.

Nye spilleregler
På asylcenteret er man i en meget usikker og uklar situation og man kan ikke helt forestille sig, hvordan fremtiden kommer til at se ud. Det er først, når man ankommer i kommunen og har fået opholdstilladelse, at man begynder at tænke fremad. På asylcenteret tænker Omid kun på at få opholdstilladelse.

På asylcenteret ligger ansvaret hos andre, men efter man har fået opholdstilladelse og er kommet til kommunen, så ligger ansvaret hos én selv. F.eks. alt med økonomi. På døgninstitutionen får Omid penge hver uge: 200 kr. i lommepenge. Økonomien bliver den største bekymring, når Omid bliver 18 år og skal flytte i egen lejlighed.

Omid skal også til at lære reglerne i Danmark. Det er 100 % anderledes end i Afghanistan. Sproget er den største bekymring: *Hvordan skal jeg dog lære det*?? Omid får også at vide, at han slet ikke mere skal tage ansvaret for sin søster og at kommunen nu passer på hende. Men sådan er det jo ikke i Afghanistan og det er svært for ham at forstå. Søsteren *er* jo hans ansvar.
En anden regel er familiebesøget. I Afghanistan besøger man hinanden meget oftere og der er 40 retter på bordet, når der kommer gæster. I Danmark kan man bare komme forbi til en kop kaffe. I Afghanistan er man altid sammen i større grupper. Fx er bryllupper og begravelser meget større. I Danmark er det mere begrænset.
Forholdet til piger er også helt anderledes for Omid. Der er meget, som han skal lære. I Afghanistan er man ikke kærester før man bliver gift. Hvis man er kærester i Afghanistan, er det tabu og skal skjules. Hvis man bliver opdaget, bliver man dræbt. I Danmark er det hele anderledes – og det er Omid og Zahras problem. Det skal de lære.

Omid har også mange følelser. Han kan ikke opfylde sin søsters behov. Hun savner deres mor, og det kan Omid ikke ændre på. Han savner også selv moren.

Omid starter i dansk skole. På dette tidspunkt kan Omid slet ikke forestille sig, hvordan fremtiden kommer til at se ud. Ved ikke, om han lever eller dør, men han har et håb:

"*Life is hard, but beautiful*" står der med graffiti hen over Omids seng.

I wish to have bicycle

I fremtidens lys
Omid er nu 25 år. Han er færdig med danskundervisningen. Han læser til ingeniør og arbejder ved siden af i en butik, der sælger mobiltelefoner.
Han tænker meget på fremtiden og at skabe et liv, der ligner danskernes.
Han er glad og tilfreds.

Han er ikke gift endnu, men har fået en afghansk kæreste. De bliver forlovet og til sidst skal de giftes. Hun bor også i Danmark. Hun har familie i Danmark, for det er sjældent, at en pige kommer alene til Danmark. De har mødt hinanden på sprogskolen, da de var yngre. Kæresten læser til læge.

Omid sover bedre nu. Han kan ikke glemme, hvad han har oplevet. Han tænker stadig på sin bror og savner ham. ”*Gid han var her sammen med mig*,” tænker han ofte. Han savner også stadig sin mor.

Dansk Røde Kors har fundet moren. De har kontakt til hende og han sender penge hjem. De har et håb om, at hun på et tidspunkt kan komme til Danmark. Tankerne og bekymringerne om moren er blevet mindre, fordi han ved, at hun er i live.

Omid har fået hjælp hos en psykolog.

Omid er stærk. Det kræver meget at komme så langt: Han er kommet til Danmark, har lært sproget og læser.

Han har tusinde venner. Afghanere har nemt ved at finde venner, både danske og fra Afghanistan.

Nu kender Omid reglerne i Danmark. Han ved godt, hvad det handler om. Og han har fået kørekort.

Zahra er blevet forlovet. Det er en fyr fra Afghanistan. Det er i tråd med den afghanske kultur, at piger bliver gift tidligt. Omid og Zahra bor hver for sig, men sammen med deres kærester. De har ikke glemt deres afghanske kultur. Zahra snakker med Omid om, at hun gerne snart vil giftes.